Ş A N S A

de Sabina Bordeianu

Anul 2000 era aici. Nu mai exista nicio îndoială că sfârşitul lumii nu venise…

Acum nimeni nu-şi mai aducea aminte de temerile şi previziunile sumbre cu care fusese privit acest an, sau nu voia să o facă. Toţi se arătau a fi fost curajoşi şi neîncrezători în diferiţii şarlatani şi prezicători ce anticipaseră ziua în care totul va dispărea. Nimeni nu se mai gândea la sutele de oameni care se sinuciseseră, siguri fiind de iminenţa unei catastrofe mondiale, sau la gesturile disperate făcute de alte zeci de muritori. Totul era acum perfect, chiar dacă problemele Terrei – poluarea, infracţionalitatea, creşterea populaţiei – rămăseseră aceleaşi. Nicio fiinţă umană nu realiza că, de fapt, li se dăduse o a doua şansă pentru a face ordine în lumea lor zdruncinată în fiecare ceas de noi atrocităţi.

În ultimele luni ale anului precedent, oameni din toate colţurile lumii vizitau locuri sfinte, înspăimântaţi de ce se putea întâmpla în viitorul apropiat, în încercarea disperată de a se salva. Erau, pentru prima şi ultima oară, conştienţi de inferioritatea şi neputinţa lor, în ciuda tuturor progreselor făcute de omenire în cursul secolelor. Descoperiseră mii de noi moduri de a ucide, inventaseră sute de tratamente pentru însănătoşiri grabnice, încercaseră să influenţeze natura, pentru ca apoi să o distrugă aproape în întregime, ajunseseră pe Lună, doriseră să controleze şi să explice totul, se luptaseră pentru putere şi avere, cercetaseră, învăţaseră, înrobiseră, eliberaseră, ajutaseră. Iar acum, voiau să fie mântuiţi, salvaţi de un Dumnezeu în care, pentru a nu părea slabi, vulnerabili, în ochii celorlalţi, nu mai credeau de mult. În sufletele tuturor se strecurase temerea că sfârşitul era aproape dar ipocrizia nu-i lăsa nici acum să recunoască că nu ei erau cei care stăpâneau lumea sau care controlau viitorul.

Fiinţe umane, ce uitaseră că din humă sunt făcute şi în humă se vor întoarce, trăiau cu îndoiala că asigurările date mereu de conducătorii fiecărui stat erau false. Nici ei, nici altcineva nu ştia, nu putea afla ce se va întâmpla în ziua următoare. „Mâine” era privită uneori ca o noţiune abstractă şi de aceea, mii de oameni nu mai aşteptau venirea ei pentru a-şi pune în aplicare planurile sau pentru a-şi transforma în realitate ideile, oricât de fanteziste sau nebuneşti ar

fi fost acestea. În alte părţi ale globului, pământenii trăiau cu frica „zilei de mâine" şi a evenimentelor pe care ea le putea aduce. Se rugau pentru ca nimic rău să nu li se întâmple dar, în acelaşi timp se gândeau la diferite catastrofe care urmau să distrugă Planeta Albastră, arătând astfel puţina credinţă de care dădeau dovadă. Şi, în ritmul aceloraşi contradicţii, atunci când „mâine" venea, semn că ruga le fusese ascultată, ei voiau mai mult, mereu mai mult, uitând să se mulţumească cu acea „extensie" acordată vieţii lor. Le era atât de frică încât, gândindu-se ca „mâine" totul putea lua sfârşit, nu ştiau ce să facă pentru a valorifica la maximum acea zi, şi, de cele mai multe ori, nu făceau nimic special. Puţini erau oamenii care îşi continuau viaţa ca şi cum nimic nu s-ar fi putut întâmpla. Pentru ei, „mâine" nu exista; prezentul era tot ce aveau. Calmul şi resemnarea erau întâlnite din ce în ce mai rar, şi părea că un fel de disperare pusese stăpânire pe locuitorii Pământului.

—

În timp ce omenirea era zbuciumată de ideea finalului „lumii", undeva, pe o planetă îndepărtată de Terra, era luată o hotărâre ireversibilă.

Aflat în castelul său de cristal, cel care stăpânea Universul pusese în balanţă Binele şi Răul existente pe Pământ. El luase în calcul totul, de la început şi până atunci, neomiţând nimic, neadaugând nimic. În definitiv, el nu era de partea nici uneia dintre forţe, tocmai deoarece ştia că oamenii au o parte bună şi una rea. Stăpânul ştia foarte bine că trebuia luată o decizie cu privire la pământeni, pentru că civilizaţia acestora ajunsese într-un moment critic. Totul putea fi schimbat sau distrus, iar o cale de mijloc nu exista.

„Dacă le-aş permite să continue în ritmul acesta", gândea el, „oamenii s-ar distruge pe ei înşişi, afectând şi planeta pe care sunt doar oaspeţi..." Într-un cristal în formă de romb se reflectară imediat acţiunile locuitorilor Terrei, ca o ilustrare a meditaţiei Stăpânului. Acesta îl luă şi îl puse pe unul dintre talerele balanţei. Războaiele, crimele, poluarea naturii, încercarea obţinerii unor avantaje pe căi ilicite, minciuna, ipocrizia, răutatea şi altele asemenea lor, făcură braţul balanţei să se încline destul de mult.

„Dar, nu toţi oamenii sunt aşa... Unii dintre ei au făcut şi bine iar nimicirea civilizaţiei lor ar însemna uitarea tuturor lucrurilor bune,

pentru totdeauna…”, își continuă Stăpânul șirul gândurilor, pentru ca mai apoi, un alt cristal identic cu primul să fie pus pe talerul rămas liber. Iubirea, prietenia, încercarea de salvare a planetei, ajutorul dat celor care îl necesitau, cercetările și descoperirile în domeniul medicinei, gândurile și faptele oneste erau acum prezente la luarea deciziei finale.

„Nu mă așteptam la rezultatul acesta…”, spuse el cu voce tare, vizibil surprins de faptul că Binele și Răul fuseseră și încă mai erau, în aceeași „cantitate” pe Pământ. Balanța era perfect echilibrată. Stăpânul era cel care trebuia să hotărască acum, el fiind singurul care știa dacă Terra merita să fie salvată sau nu.

În timp ce medita asupra acestei probleme, Stăpânul realiză că oamenii și lumea lor erau responsabilitatea lui. Deci, nu avea voie să greșească. Indiferența pământenilor… devotamentul lor… ura de care dădeau dovadă… iubirea de care erau capabili „nedreptatea la care erau părtași… onestitatea lor… binele și răul… Gândindu-se la toate acestea, Stăpânul știa care ar fi decizia corectă. Cu toate acestea, hotărârea lui avea să fie opusul acesteia.

—

În noaptea dintre ani, oamenii păreau să fi uitat tot ceea ce-i neliniștise până atunci… Poate se credeau invincibili și sfârșitul lumii nu avea cum să-i afecteze sau, poate realizaseră că nu se pot opune forțelor superioare lor, care guvernau Universul… Revelionul fusese mereu un motiv de bucurie și nici acum pământenii nu-l transformaseră într-un eveniment trist. Elemente specifice sărbătorii puteau fi văzute peste tot dar, atunci când toată planeta intră în noul an, oamenii avură un moment de frică, neștiind că decizia fusese luată: aveau să trăiască.

Nimic rău nu se întâmplase, lucrurile stăteau așa cum știau ei; totul era în ordine dar nu datorită lor…

„Mâine”, ziua de care se temuseră pământenii cel mai mult, venise sub forma începutului de an. Fiecare ființă umană era mai mult sau mai puțin fericită că situația era neschimbată. Era adevărat că Răul era încă prezent dar cel puțin, Binele era și el acolo pentru a-l contracara. Nimic nu se transformase în Bine dar totuși, Binele nu se transformase în nimic…

Din castelul său de cristal Stăpânul urmărea cu atenție reacțiile

oamenilor la hotărârea lui. Decisese să mai acorde o ultimă şansă Pământului, din consideraţie pentru cei care nu aveau nicio vină şi pentru cei care se mai puteau schimba în bine. Fusese o hotărâre ilogică, luată de Stăpân într-un moment de slăbiciune sau, într-o clipă de compasiune faţă de muritori.

—

Trecuseră mai mult de şase luni de la începutul anului 2000 şi prea puţine lucruri se schimbaseră. Viaţa pe Terra era la fel… Doar câţiva oameni luptau pentru cauze nobile, înţelegând că trebuie să profite de şansa ce le fusese dată. Restul fiinţelor umane trăiau numai pentru ei, pentru fericirea lor, pentru bunăstarea lor.

Stăpânul aşteptase ca pământenii să adopte o nouă atitudine cu privire la existenţa lor iar acum el era dezgustat de cei care nu dădeau semne de recunoştinţă pentru şansa acordată lor. Pentru ei, nimic nu se întâmplase deoarece nu se putea întâmpla ceva, având în vedere „superioritatea” rasei lor. Nerecunoştinţa şi nemernicia lor erau acum văzute de Stăpân, cel care se întreba dacă făcuse bine nepedepsindu-i…

„Pământeni proşti, credeţi că încă mai existaţi datorită superiorităţii voastre? Vă înşelaţi amarnic… V-am mai dat o şansă crezând că meritaţi dar nu, nu meritaţi nimic! În loc să fiţi mulţumiţi cu ce aveţi şi să încercaţi să reparaţi Răul din preajma voastră, voi v-aţi întors la activităţile voastre, plini de nepăsare… Sunt dezamăgit de ce văd!”, strigă Timpul, supărat de comportamentul oamenilor.

Aşteptaseră atât de mult ziua în care neliniştile lor vor lua sfârşit iar acum, când aceasta venise, totul era la fel. Natura continua să fie distrusă, locuitorii Terrei continuau să fie nepăsători şi cruzi… Credeau că planeta lor nu poate exista fără ei, dar se înşelau…

Oamenii nu vor şti niciodată că „mâine”, viitorul de care se temeau, dar de care aveau nevoie, putea exista fără invenţiile şi descoperirile lor, fără războaiele şi dragostea lor, fără bine şi rău, FĂRĂ EI… Timpul, Stăpânul tuturor, cel care decisese să nu le distrugă lumea, era nemuritor, el nu depindea de locuitorii Pământului. De aceea, pentru cei care locuiseră odată Terra, anul 2000 putea însemna ivirea unei noi civilizaţii, unor noi fiinţe. Şi astfel, oamenii ar fi realizat că „mâine” a fost o zi, dar nu o zi pentru EI…

— SFÂRŞIT